

נ פ ת ל י כ ץ ז ״ ל

נולד בפולין - 14 במארס 1914

עלה לארץ - באוגוסט 1943

נפטר - כ"ה ניסן תשי"מ - 11 באפריל 1980

(מתוך דברי הספר ליד הקבר)

כשנלקח לבית-ההולים, היתה שם הדעה, שאין מצבו מעורר דאגה, וקרוב לוודאי, שבמהרה יוחזר הביתה; אולם הסתלקותו באה כחתף. בטרם עת הלך נפתלי מאיתנו.

לפני שלושים ושבע שנים הגיע לארץ עם הצבא הפולני של המפקד אנדרס. צבא זה התארגן בבריית-המועצות מקרב פליטי פולין, שהצליחו להמלט מידי הכובש הנאצי שפלש לשם עם פרוץ מלחמת העולם השנייה. היו אלה בעיקר חיילים מגוייטים לצבא הפולני, והם עברו את הגבול לרוסיה. בצבא אנדרס היו גם יהודים, וכשהגיע לארץ, כדי להשלח מכאן לחזית נגד צבאות הנאצים, עזר אירגון ההגנה שלנו לחיילים היהודים, לצאת מהחטיבה הפולנית ולהשתלב בישוב העברי. הם השתתפו אחר כך במלחמת השחרור שלנו. ביניהם היה גם נפתלי המנוח.

כאדם נוח לבריות היכה נפתלי עד מהרה שרשים בחברה הקיבוצית שלנו. כל שנות חייו באשדות-יעקב עבד במסגריה, שהיתה מקום עבודתו הקבוע. כשקיבל עליו בהתנדבות את התפקיד לדאוג לתיקוני שעונים של חברים, מילא פעולתו זו בנאמנות, והיה המיד בעים לגשת אליו, שכן היה נוהג לקבל כל אדם בסבר פנים יפות.

איש איש ודרכו בחיים, איש איש ותכונות נפשו האופייניות לו. אילו רצינו להבליט את המיוחד שבנפתלי, שאיפיין אותו כאדם, דומה שלא נפריז אם נאמר, כי יצר, יחד עם רעייתו נעמי - תיבדל לחיים ארוכים - בית-משפחה חם לדוגמא ולמופת; בית שהאווירה הטבעית המתמדת בו היתה: שלום-בית, אחווה, רעות וכבוד הדדי. אווירה זו הקרינה גם על הצאצאים וקבעה בהרבה את היחסים ההדדיים במשפחה.

חבר טוב וידיד יקר היה נפתלי. חיבתו - אותו עצמו ואת ברכת-השלום שלו ההביבה, תמיד בסבר פנים יפות. כשהיינו נפגשים יום-יום על המדרכה, בהיותו רכוב על האופניים היה מנפנף לי בידו את ניפנוף השלום שלו עוד מרחוק... עם הליכתו הפתאומית מאיתנו נפגם הנוף האנושי בקיבוצנו. חבל על דאבדין.